

# איך הנמר קיבל את חברבורותיו

בימים ההם, ילדותי החמודות, הנמר חי במקום הקרוי "השדה הרם". זכרו - זה לא היה "השדה הנמוך", ולא "שדה קוצים" וגם לא "השדה המר", אלא רק ובלבד "השדה הרם" השומם, החם והבוהק, ובו חול וסלעי חול וגושי דשא בצבע צהוב-חול. שם חיו גם הג'ירף והזברה, העופר והקודו, הצבי והיעל בעל קרניים לולייניות, וכולם היו בצבע צהוב-חולי בלבד. אבל הנמר היה צהוב-חולי הכי הרבה מכולם, הוא היה אפרפר-צהבהב-חולי, התואם בדיוק את הצבע הצהבהב-החולי-האפרפר של "השדה הרם".

הזברה והג'ירף וכל היתר סבלו מכך מאד, כי הנמר רבץ ליד גושי הדשא צהוב-חולי-בלבד וכשהג'ירף או הזברה או הקודו או הצבי עברו לידו הוא הפתיע מאד את חייהם הקופצניים. באמת ובתמים.

והיה שם אתיופי אחד, בעל קשת וחצים (הוא היה אז עדיין אדם צהבהב-אפרפר), אשר חי עם הנמר באותו "השדה הרם". ושני אלה נהגו לצוד ביחד, האתיופי עם הקשת והחצים שלו, והנמר רק עם השיניים והציפורניים. כך שהג'ירף, הזברה והיעל והקודו לא ידעו לאיזה כיוון לברוח, באמת לא ידעו.

אחרי זמן ארוך, ארוך - כי בזמנים ההם כולם חיו הרבה זמן - הם למדו לברוח מכל דבר הנראה כמו נמר או אתיופי. ולאט-לאט הם עזבו את "השדה הרם", כשהג'ירף בראשם - כי רגליו היו הארוכות ביותר.

הם הלכו הרבה, הרבה זמן, עד שהגיעו ליער גדול, מלא עלים ושיחים ומלא צללים בצורת פסים וטלאים וקטעי אור, ושם הסתתרו. ואחרי הרבה זמן, כשהם עמדו כך בין עצים ושיחים, והצללים של פסים וטלאים וכתמים נופלים עליהם, הג'ירף קיבל כתמים על עורו, והזברה קיבלה פסים, והקודו נעשה כהה יותר, עם קווים על גבו כמו גזע עץ, וכך יכולת לשמוע אותם ולהריח אותם, אבל לא יכולת לראות אותם, אלא רק אם ידעת לאן בדיוק להביט.

וכך הם חיו שם ביער בין הצללים של פסים וטלאים וכתמים, בשקט ובשלום, בו בזמן שהנמר והאתיופי התרוצצו ב"שדה הרם" ותהו לאן נעלמו ארוחות בוקר וארוחות צהרים וארוחות ערב שלהם. והם קבלו כאב בטן מרעב עד שפגשו את באביאן, הקוף בבון הנובח, בעל ראש כלב, שהוא החיה החכמה ביותר בכל אפריקה הדרומית.

שאל הנמר את באביאן:

"לאן הלכו כל החיות שרציתי לטרוף?"

ובאביאן רק קרץ בעין - הוא ידע.

אמר האתיופי לבאביאן:

"תוכל לומר לי היכן מתגוררת בזמנים אלה כל חיתו-בר הקדמונית?" (וזה בעצם אותה השאלה, אבל האתיופי אהב לומר מילים ומשפטים ארוכים - כי הוא היה אדם מבוגר).

ובאביאן רק קרץ בעין - הוא ידע.

ואז אמר באביאן:

"החיות הלכו אל הכתמים ועצתי לך, הנמר, שגם אתה תלך לכתמים אבל אחרים, וזה מהר ככל האפשר."

אבל האתיופי אמר:

"כל זה יפה מאד, אבל אני רוצה בכל זאת לדעת לאן עברה כל חיתו-הבר הקדמונית."

ובאביאן אמר:

"חיתו-הבר הקדמונית הצטרפה לצמחיה הקדמונית, כי הגיע זמן שהדברים ישתנו. עצתי לך, האתיופי, שגם אתה תשתנה, וזה מהר ככל האפשר."

דבריו של באביאן הביכו מאד את הנמר ואת האתיופי, ואמנם הם החליטו ללכת ולחפש את הצמחייה הקדמונית ואת הכתמים עליהן דיבר באביאן. הם הלכו והלכו והלכו זמן רב, עד שאחרי ימים רבים ראו יער גדול, גבוה וארוך, מלא גזעי עץ ומלא פסים וטלאים וכתמים וחברבורות וצללים שהצטלבו שוב ושוב. (נסו לומר את המשפט האחרון מהר מאוד, ואז תבינו כמה מסובך ומוצל היה היער הזה).

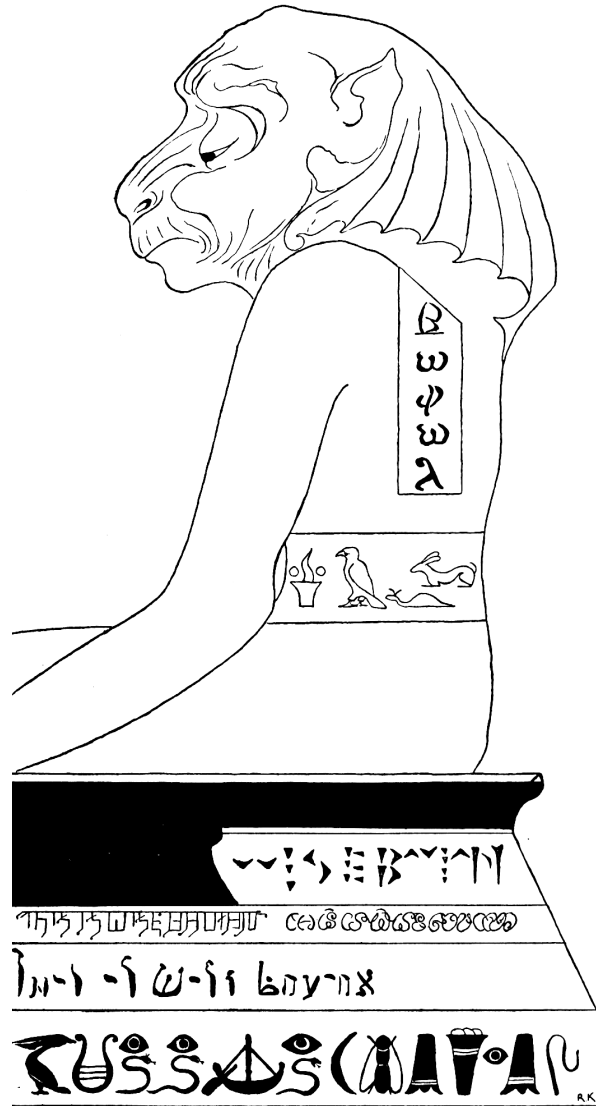
"איך יתכן" - שאל הנמר - "שכל כך חשוך כאן ובכל זאת מלא חתיכות קטנות של אור?"

"אינני יודע" - אמר האתיופי - "אך זו כנראה הצמחייה הקדמונית. אני שומע ג'ירף ואני מריח ג'ירף, אבל אינני יכול לראות ג'ירף."

"זה מוזר" - אמר הנמר - "יתכן כי זה מכיוון שיצאנו מאור השמש לצל. בכל אופן אני שומע זברה ואני מריח זברה, אבל אינני יכול לראות זברה."

אמר האתיופי:

"ואולי פשוט עבר כבר זמן רב מאז שצדנו אותם ושכחנו איך הם נראים."



זהו באביאן החכם, הקוף בבון בעל ראש כלב, החיה החכמה ביותר בכל אפריקה הדרומית.

ציירתי אותו לפי פסל שדמיינתי לי בראשי וכתבתי את שמו על החגורה שלו, ועל הכתף, ועל הדבר הזה שעליו הוא יושב. כתבתי זאת בכתב קופטי, ובכתב חרטומים, ובכתב יתדות, ובאותיות עבריות, ובאותיות בנגלית ובאותיות בורמזיות, כי הוא היה כל כך חכם. הוא לא יפה, אבל הוא חכם מאד, והייתי רוצה לצבוע אותו אבל אסור לי. הדבר הזה כמו המטריה שמעל ראשו זו הרעמה הרגילה שלו.

"שטויות" - השיב הנמר - "אני זוכר אותם היטב מ"השדה הרם" ובמיוחד את העצמות שלהם מלאי מח. הג'ירף הוא בערך שישה מטר גובה והצבע שלו צהוב-זהוב מלמעלה עד למטה. והזברה היא בערך מטר וחצי גובה, והצבע שלה צהוב-אפור מלמעלה עד למטה".

"הממם" - תהה האתיופי, שהסתכל לתוך היער של הצמחייה הקדמונית - "אם כך, הרי שהם צריכים לבלוט כמו בונה בשלה בחדר חשוך". אבל הם לא בלטו, והנמר והאתיופי ניסו לצוד יום שלם, אבל למרות שהם שמעו אותם והריחו אותם, הם לא ראו את הזברה ולא את הג'ירף ואף לא אחד מהאחרים.

כשהגיע זמן ארוחת ארבע אמר הנמר:

"הבה נמתין עד שיחשיך, הציד הזה באור היום הוא חסר תועלת".

וכך הם חיכו עד הלילה, ופתאום שמע הנמר משהו נושף ונושם באור הכוכבים שנצנץ בין העצים. הוא קפץ לכוון הרעש הזה וזה הריח כמו זברה ונשמע כמו זברה, וכשהוא הפיל את זה, זה בעט כמו זברה, אבל הוא לא יכול היה לראות אותו. לכן אמר:

"שקט, הדמות ללא צורה, אני אשב על ראשך עד הבוקר כי יש כאן דבר מה שאינני יכול להבין".

באותו הרגע שמע רעש וחבטות ומאבק והאתיופי קרא:

"תפסתי משהו שאינני יכול לראות. זה מריח כמו ג'ירף ובוועט כמו ג'ירף, אבל אין לו כל צורה".

"אל תסמוך עליו" - קרא הנמר - "שב על ראשו עד הבוקר, כמוני, אין להם כל צורה, לאף אחד מהם".

וכך הם ישבו עליהם עד הבוקר ואז שאל הנמר:

"ומה מצאת שם, אצלך, אחי?"

האתיופי גירד את ראשו ואמר:

"למעשה זה צריך להיות משהו כתום-חום מראשו ועד הפרסה, וזה צריך להיות ג'ירף, אבל זה מכוסה כולו בכתמים חומים. ומה מצאת אצלך, אחי?"

גם הנמר גירד את ראשו ושח:

"זה היה צריך להיות צהבהב-אפרפר וזה הייתה צריכה להיות זברה, אבל זה מכוסה כולו בפסים שחורים וארגמניים. מה לכל הרוחות עשית לעצמך, זברה?"

הרי כשהיינו ב"שדה הרם" יכולתי לראותך ממרחקים, ועכשיו אין לך כל צורה".

"כן" - אמרה הזברה - "אבל כאן לא "השדה הרם", אינך רואה".  
"כעת אני רואה" - אמר הנמר - "אבל אתמול לא ראיתי. איך עושים זאת?"  
"שחררו אותנו ואנו נראה לכם".

הנמר והאתיופי שחררו את הזברה והג'ירף. הזברה נכנסה בין שיחים שזרקו עליה אור מחוספס, והג'ירף נכנס בין עצים שבהם האור היה כולו כתמים.  
"עכשיו שימו לב" - אמרו - "כך עושים זאת: אחת, שתים ושלוש - ואיפה עכשיו ארוחת הבוקר שלכם?"

הביט הנמר והביט האתיופי, אבל לא יכלו לראות כלום מלבד צללים, פסים ואורות כתומים בתוך היער, ולא ראו שום זכר מהזברה והג'ירף. הם פשוט נעלמו בתוך צללי היער.

"הו, הו" - קרא האתיופי - "זה תרגיל שכדאי ללמוד. למד אתה הנמר, אתה בולט כאן, במקום החשוך הזה, כמו גוש סבון בהיר בערימת פחם".  
"הו, הו" - ענה הנמר - "האם יפתיע אותך לדעת כי הנך נראה במקום חשוך הזה כמו כתם חרדל במערה אפלה".

"הבה, אל נגדף זה את זה, העיקר הוא שאנו לא מתאימים לרקע שלנו, אני חושב שאשמע בעצת באביאן. הוא אמר שעלי להשתנות ולי אין כלום לשינוי מלבד העור שלי ואותו אנסה לשנות".

"ואיך תשנה אותו?" - שאל הנמר תוך התרגשות רבה.  
"לצבע שחרחר, ארגמני-חום עם קצת כחול כהה. זה יהיה מצוין בכדי להסתתר בין העצים ביער החשוך".

והוא שינה את צבע עורו. הנמר התרגש עוד יותר כי לעולם לא ראה אדם שמשנה את צבע עורו.

"אבל מה איתי" - שאל, כשהאתיופי החליף את עור הזרת האחרונה שלו לצבע שחור נהדר.

"תחליף גם אתה צבע, כפי שיעץ לך באביאן. היכנס לחברבורות ולנקודות".  
"כך הרי גם עשיתי" - אמר הנמר - "הלכתי לנקודה זו יחד איתך, מהר ככל האפשר, ומה יצא לי מזה".

"הו, לא לכך התכוון באביאן, הוא לא דיבר על נקודות באפריקה הדרומית אלא על נקודות בעור שלך".

"לשם מה?" - שאל הנמר.

"ראה מה עשה הג'ירף" - אמר האתיופי - "או אם הנך מעדיף פסים, חשוב על הזברה. הנקודות, הפסים והכתמים סיפקו אותם לגמרי".

"לא" - אמר הנמר - "אינני רוצה להראות כמו זברה, לגמרי לא".

"אז תחליט מהר, כי לא הייתי רוצה לצאת לצייד בבלעדיך, אך לא תהיה לי ברירה אם תמשיך להראות כמו חמנייה על כביש מכוסה זפת".

"טוב, אקח כתמים" - אמר הנמר - "אבל אל תעשה אותם גדולים מאוד, אינני רוצה להראות כמו ג'ירף".

"אעשה אותם עם קצוות האצבעות שלי" - ענה האתיופי - "עדיין יש לי מספיק צבע שחור וחום על העור שלי. עמוד בשקט".

והאתיופי שם את אצבעותיו קרוב קרוב זו לזו (נשאר עוד מספיק צבע על העור שלו), והתחיל להטביע נקודות בעור הנמר. ובכל מקום בו נגע, נשארו נקודות צבעוניות - חומות ושחורות, תמיד חמש ביחד. לפעמים היד התחלקה והנקודות נמרחו קצת, אבל אם תסתכלו טוב בנמר כלשהו, תוכלו לראות שהם תמיד בחמישיות, כמו האצבעות של האתיופי.

"עכשיו אתה יפהפה" - אמר האתיופי - "תוכל לשכב על האדמה ולהראות כמו ערימת חצץ. תוכל לרבוץ על סלע ולהראות כמו חתיכת פודינג. תוכל לשכב על ענף עץ ולהראות כמו קרני שמש העובדים בין העלים. תוכל לשכב באמצע הדרך ולהראות כאילו אין שם ולא כלום, חשוב על זה ונהם".

"אבל אם אני כל זה" - שאל הנמר - "למה לא עשית את עצמך נקודות וכתמים?"

"הו, שחור מלא הוא הטוב ביותר בשביל כושי. ועכשיו בוא ונראה אם נוכל לצוד את מר אחד-שתיים-שלוש-איפה-ארוחת-הבוקר-שלך!"

והם הלכו וחיו בעושר ואושר זמן רב, וזה סוף הסיפור.

אבל אתן תשמעו מדי פעם מבוגרים האומרים - "היהפוך כושי את עורו ונמר

את חברבורותיו?" - ואני חושב שמבוגרים לא צריכים לומר דבר כזה, אחרי

שהנמר והאתיופי עשו זאת - נכון? אבל הם לא יעשו זאת עוד פעם, כי הם

מרוצים מאד כמו שהם עכשיו.



זהו ציור של הנמר והאתיופי, אחרי שקיבלו את עצת באביאן החכם והחליפו את המראה שלהם.

האתיופי הוא למעשה כושי ולכן שמו סמבו. לנמר קראו ספוט והוא כך נקרא עד היום. הם יצאו לצוד את הג'ירף שנקרא מר חד-שתיים-שלוש-איפה-ארוחת-הבוקר-שלך. אם תסתכלו טוב, תראו את מר חד-שתיים-שלוש-איפה-ארוחת-הבוקר-שלך לא רחוק משם. האתיופי מסתתר בצל שחור של עץ שתואם את צבע עורו, והנמר שוכב על ערימת אבנים התואמת את חברבורותיו. מר חד-שתיים-שלוש-איפה-ארוחת-הבוקר-שלך עומד ליד העץ ואוכל עלים מהענפים שלו. זו תמונה כמו החידה בעיתונים, בה צריך למצוא ילד או חתול או כלב בתוך ציור.